

[Preben Lange]

ver, at mange af dets aktiviteter fremover vil blive varetaget af hjemmestyrets Københavns-kontor. Hvis der skal spares yderligere på Grønlandsbevillingen, må vi også kræve, at der skal spares hos dem, som meget har, og ikke hos dem, som intet har. De, som skal have mere i dag i vore dages Grønland, er de fattige arbejdere, de fattige småfiskere, de fattige fangere og de små fåreholdere. Derfor kan vi ikke acceptere aftaler eller overenskomster, som lægger et loft over disse gruppers indkomst.

Jeg vil benytte talerstolen her til at garantere for, at det bloktilskud, der sendes op til Grønland, bliver brugt fornuftigt og på den mest forsvarlige måde.

Til sidst vil jeg takke statsministeren for hans bemærkning om, at overtagelsen er forløbet tilfredsstillende. Denne bemærkning betragter jeg som en god karaktergivning og en anerkendelse for vor regering oppe i Grønland under vores parti, siumut.

Når statsministeren i sin åbningstale siger, at han har haft et godt og tillidsfuldt samarbejde med Færøerne, så må disse ord også gælde forholdet mellem Grønland og Danmark. Vi har fra Grønlands side haft et godt og tillidsfuldt samarbejde både med det hjemmestyrende Færøerne og med Danmark. Sådan skal det også være i denne folketings-samling.

Mette Madsen (V):

Statsministeren sagde i sin redegørelse for ledet, at i en tid med økonomiske vanskeligheder ser regeringen det som en særlig opgave at føre en aktiv og solidarisk kulturpolitik. Jeg tror, mange med mig har spurgt sig selv: hvad mon en solidarisk kulturpolitik er? Det lyder umiddelbart som noget sundt og godt, vi alle kunne være med til, men jeg vil nu alligevel gerne have en forklaring på det, og den tror jeg da også statsministeren gerne vil give os.

Der står i åbningstalen, at kulturpolitikken skal være aktiv, og fuld af optimisme slår man op i lovkataloget, men bortset fra punktet om Det kgl. Teater må jeg nok sige, at jeg har fundet det aktive meget tyndt. Om Det kgl. Teater står, at dets problemer skal løses nu, men der bliver ikke løftet nogen flig af sløret for, på hvilken måde man har tænkt sig det. Det skal kulturministeren nu ikke have utak for, tværtimod. Jeg synes, det er

meget fornuftigt af kulturministeren, der jo er kommet med i forløbet på et meget sent tidspunkt, at hun giver sig tid til at overveje grundigt, hvad der vil være den bedste løsning for Det kgl. Teater, for der er mange problemer derovre, og de skulle gerne løses så godt som muligt.

Men hvis man så ellers tager, hvad der er i lovkataloget, er der først ændring af lov om ophavsretten til litterære kunstneriske værker, og det er en lille, men meget vigtig ting, der her skal løses, men det er dog alligevel kun en flig af det, vi har ventet på i mange år, nemlig en gennemgribende revision af hele loven om ophavsret.

Så står der, at vi skal have ændret musikloven, men lov om biblioteker bliver udsat, ændring af lov om film og biografier bliver også udsat, ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed bliver udsat, og så er der en lille formel ændring af loven om museumsvesenet i Grønland, men der er f. eks. slet ikke noget om, at museumsloven skulle have været revideret i denne samling. Det står der i en revisionsparagraf, og denne revisionsparagraf kom med i loven, for at man efter en passende årrække kunne vurdere, hvordan de nye retningslinjer for museernes virke har fungeret siden den gennemgribende lovændring i 1976. Men der er mange andre ting i museumsverdenen, der trænger til drøftelse, til at blive vurderet og irdret.

Principielt mener vi i venstre, at alle museer bør ind under kulturministeriet. Det ville være både praktisk og nyttigt. Så kunne f. eks. Kronborgmuseet, der jo er i store akutte vanskeligheder, have fået del i museernes rådighedssum. Vi mener også, at nationalmuseet må have sin egen lov. Faktisk har denne store statslige kulturinstitution ingen formålsparagraf, retningslinjerne bliver hvert år kun skrevet som bemærkninger til finansloven. Vi vil derfor henstille til kulturministeren, at hun nedsætter et hurtigt arbejdende udvalg til at forberede en sådan lovgivning. Hvis nationalmuseet havde haft en lov med en klar formålsparagraf, ville det nemlig have været meget vanskeligt faktisk uden folketingets vidende, som det beklageligvis er sket gennem 1970'erne, at overføre en meget stor del, ja, faktisk hele fredningsområdet, til det nye miljøministerium. Derfor har vi i dag en situation, hvor der ikke er en klar afgrænsning af, hvilke opgaver der påhviler kultur-